

Claudie

Jmenuji se Claudie. Vyslovuje se to Klaudyje a skoro všichni mi tak říkají. Všichni až na babičku, která mi říká Klaudynko. Dřív jsem to měla ráda, ale teď když už jsem větší, to nesnáším – od té doby, co můj bratr přišel na to, že oslovení Klaudynko se báječně rýmuje se slovem hovínko.

„Takové blbosti plácají akorát ubožáci, co nejsou spokojeni sami se sebou,“ řekla mu tehdy babička.

Mého bratra to tenkrát urazilo, protože sám se sebou spokojený je, takže už to nikdy nevyslovil. Jenže pokaždé když mi babička řekla Klaudynko, začal se příšerně smát.

„Hloupostem se smějí jenom hlupáci,“ poučila ho zase babička.

Můj bratr se jako hlupák necítí, takže od té doby při vyslovení slova Klaudynko už jen cuká koutky úst. Kromě mě to nikdo nevidí.

Bratr je moje dvojče a jmenuje se Karel. Všude se ale představuje jako Kája, protože neumí říkat r.

„Proboha, už s tím dítětem něco dělejte,“ opakuje pořád dokola babička mému tatínkovi. „Vždyť mu to zůstane!“

„Dělali jsme až dost,“ odsekne vždycky tatínek. „Nechce cvičit. Až si na to přijde sám a bude chtít, rád mu s tím pomůžu.“

„Kájo, proč nechceš?“ ptá se babička.

Kája většinou neodpoví a uteče se schovat do postele, přikryje se peřinou a dělá, že spí.

Jednou v noci (u mámy máme společný pokoj) jsem se ho ptala, proč se to nechce učit. Řekl mi, že už to přeci umí, jen my to neslyšíme.

Bydlíme s Kájou u mámy a táty. Ale ne dohromady. Na střídačku. Říká se tomu střídavá péče a někdy je to fajn, a jindy zase vůbec ne. Každý týden cestujeme sem a tam. V pondělí po škole jedeme na týden buď k mámě, nebo k tátovi. Nemůžeme si vybrat. Jedno pondělí tam a jiné zase jinam. Všechno si musíme sbalit, takže pořád něco nemáme a do školy zapomínáme spoustu věcí.

Když se naši rozvedli a táta se od nás odstěhoval, byla jsem strašně smutná. Maminka mi vyprávěla takový příběh.

Když byla malá, viděla film o holčičce, která neměla vůbec žádnou maminku ani tatínka. Byla strašně smutná, stejně jako já. Jednoho dne si ale řekla, že už smutná nebude, protože by se z toho smutku dočista zbláznila. A tak začala hrát takovou hru. Vždycky když se jí stalo něco hrozného, řekla: „To je dobře, že se mi to stalo, protože...“ a honem si vymyslela, proč je vlastně skvělé, že se jí ta hrozná věc stala. Ta holčička třeba nenáviděla marmeládu. Když jí její teta namazala k snídani chleba s marmeládou, ta holčička si řekla, jak je to vlastně báječná snídaně, protože se přeci už někdy musí naučit mít marmeládu ráda!

Maminka říkala, že ta holčička pak byla daleko šťastnější, protože se netrápila věcmi, které se nedají změnit nebo které nestojí za to, aby se kvůli nim zlobila a byla smutná. A pak taky říkala, že jestli chci, i já se můžu stát takovou chytrou holčičkou, která nebude pořád jen plakat a plakat, že chce mít doma oba rodiče. Můžu se totiž prý místo toho plakání těšit na to, až pojedu za tatínkem, a pak se zase těšit na to, až pojedu za maminkou.

Maminka taky říkala, že štěstí si uvnitř sebe děláme každý sám. Někdo to dokáže a někdo jiný zase ne. Ale že ví, že já to dokážu určitě, protože jsem daleko chytřejší, než byla ta holčička z toho filmu.

A tak jsem se místo pláče začala těšit. A fungovalo to! Ne najednou, ale pomaloučku, den za dnem a týden za týdnem. Ta bolavá koule uvnitř, která mi svírala břicho a nemohla jsem kvůli ní někdy ani pořádně dýchat, postupně mizela. A když mi přece jen bylo někdy zle, pořád dokola jsem si opakovala ten příběh o té holčičce.

Nejdřív jsem si hrála na to, jak je fajn, že mě dneska neuspává tatínek a nechte mi pohádku na dobrou noc, jak to vždycky dělal. Řekla jsem si, že je super, že se na to můžu celý týden těšit. Ale pak ta hra přestala působit a já začala děsně brečet, že nechci čekat celý týden.

Když mi za týden konečně četl pohádku tatínek, hrála jsem si na to, jak je báječné, že mi maminka další ráno nenapíše na malovací snídaňový hrnek: „Dobré ráno, miláčku,“ a že se na to můžu

celý týden těšit. Ale začala jsem zase šíleně bulet, protože hra opět přestala fungovat.

A pak jsem zjistila, že nemůžu myslet na to, že mi tatínek nečte pohádku a maminka nemaluje na snídaňový hrnek. Musím myslet na to, jak mi je dobře s tatínkem a jak ho mám ráda a jak je prima, že ho mám celý týden! A stejně tak je dobře, že mám maminku, a když ji nevidím, můžu se na ni těšit. Naučila jsem se, že některé věci patří k tatínkovi a jiné k mamince a prostě už nejdou dělat dohromady a nemá cenu být kvůli tomu smutná.

Začala jsem hrát tu hru jako holčička z filmu, co kdysi viděla moje maminka.

Kája

Jmenuju se Kája. Jsem kluk. Že je to jasný? Není. I holce, která se jmenuje Karolína nebo Karla se může říkat Kája. Já jsem Karel, ale Kája je hezčí a lepší. Dobře se to říká, pamatuje a je to kratší.

Chodím do 4. B. Chodí tam i moje sestra Claudie. Claudie je moje dvojče. Pěkně praštěný dvojče. Byl bych daleko radši, kdyby chodila do 4. A. Tatínek ale říká, že už takhle je naše situace dost komplikovaná a že ještě toho trochu, aby každý z nás chodil do jiné třídy!

„Nevymýšlej blbosti,“ okřikl mě, když jsem ho poprosil, aby domluvil s ředitelem přeřazení mé sestry do vedlejší třídy.

Když má někdo staršího nebo mladšího sourozence, může si od něj ve škole odpočinout. Ale když má někdo dvojče, jako mám já, neodpočine si vůbec nikdy!

Ve škole máme paní učitelku Marušku a její asistentku Helenku. Helenku nemá vůbec nikdo rád. Teda kromě Jany, protože Helenka je její teta. Jana ale dělá, jako že to žádná její teta není. Nechce, abychom se jí smáli. Jenže my dobře víme, že je.

„TETO, TETO!“ voláme někdy na ni. Ona se pak zlobí a nechce nám s ničím pomáhat. Pak se začne zlobit i paní učitelka Maruška. Na nás i na Helenku. Na nás proto, že Helence nadáváme (já si teda myslím, že TETA není žádná nadávka), a na Helenku proto, že jejím úkolem je nám pomáhat. A tak „TETO“ voláme raději, když to neslyší.

Helenka neboli TETA je u nás ve třídě kvůli Románkovi. Románek je autista a stejně jako my nemá Helenku rád. Jednou ji dokonce kousl do ruky. A tak Helenka často pomáhá spíš ostatním dětem a paní učitelka Maruška pracuje s Románkem.

Nejdřív jsem seděl s Claudií v jedné lavici. Ale když se paní učitelka dozvěděla, že jsem chtěl, aby Claudie chodila do áčka, tak nás přesadila. Já sedím u dveří a Claudie u okna. Tatínek pak dlouho mluvil s paní učitelkou Maruškou. Zaslechl jsem, jak paní

učitelka říká, že je to přirozená reakce na rozvod rodičů. Já si ale nemyslím, že to, že mě Claudie strašně otravuje, nějak souvisí s tím, že se táta od mámy odstěhoval.

Když jsme doma u mámy, bydlíme v paneláku a spíme oba v jednom pokoji. Děs! Claudie do noci vypráví nějaký holčičí příběhy a nutí mě hrát svoji hru. V té hře se děsný věci mění na skvělý. Myslím, že takovou hru může vymyslet akorát tak holka! Když chci, aby se mnou hrála raději Dračí doupě a vybrala si pořádnou zbroj, dělá, že spí.

Když jsme doma u táty, máme domek se zahradou a v domě každý svůj pokoj. Hustý! Když od nás táta odešel, přestěhoval se na vesnici k babičce. Ten dům je její. Říká ale, že jednou stejně bude našeho tatínka, tak ať si ho už postupně začne dávat dohromady.

„Já musím dát dohromady sebe,“ odpovídá jí tatínek. „Na žádné opravy nemám teď ani pomyslení.“

Babička chová králíky a slepice. Je ráda, že se k ní tatínek nastěhoval, protože jí alespoň pomůže stahovat králíky. Prsty ji prý už pořádně neposlouchají.

Tatínek ale říká, ať se raději babička těch králíků vzdá, když už na to nestačí.

„Ani náhodou, to je nejlepší maso! Obzvláště když tu teď bydlí děti!“ rozčiluje se babička.

Do školy to máme od táty strašně daleko. Někdy nás veze autem. Někdy jedeme vlakem. Děs!

K tátovi jsme se nastěhovali v zimě. Ráno nenastartoval auto a my hned první den museli se ségrou na vlak. Na nádraží je to dvacet minut pěšky. Vlak měl tenkrát zpoždění a do školy jsme přijeli až na třetí hodinu. Claudie ve vlaku bulela, že chce všechno tak, jako to bylo dřív.

„To tam nemuseli chudáčci vůbec jezdit,“ vynadala tenkrát tatínkovi babička.

